

Prispeval Ana Pisar
Nedelja, 22 Junij 2008 01:49

Koroška osrednja knjižnica dr. Franca Sušnika in Občinski odbor ZB za vrednote NOB sta pripravila literarni večer z Ivanom Sivcem. Slednji nam je v Kuharjevi dvorani predstavil eno najbolj odmevnih knjig zadnjega časa - Moji edini, ki jo ljubim.

Uvodno nas je v večer popeljala gospa Vlasta, ki je na kratko predstavila gosta večera, gospoda Sivca. Kot je omenila, je Ivan Sivec najbolj bran slovenski pisatelj, ki je napisal že 85 knjig, od teh 38 za mladino in 47 za odrasle. Njegova hiperproduktivnost pa se kaže tudi v številnih radijskih igrah, dramah in oddajah, saj je vrsto let služboval kot novinar RTV SLO, danes pa je že upokojen. Doktoriral je iz etnologije.

Še preden nas je nagovoril gospod Sivec, sta nam Vesna Kovačec na flavti in Blaž Satler za klavirjem zaigrala Češnjev cvet, pesem, ki jo je Karel Destovnik Kajuh napisal svoji Silvi Ponikvan. Sledila je dobra ura, v kateri nam je Ivan Sivec razjasnil okoliščine zaradi katerih je knjiga nastala, pripovedoval zgodbo, povedal o sebi in se nam prikazal kot odličen retorik, razgledan in uglajen gospod.

Literatura Ivana Sivca zajema širok spekter, saj je avtor pravljic, humoresk, popotniških knjig, knjig za mladino, napisal je več kot 2000 besedil za glasbo. Po Sivčevem mladinskem romanu Pozabljeni zaklad so leta 2001 posneli celovečerni mladinski film z enakim naslovom, ki je prejel zlato rolo. Napisal je tudi magistrsko nalogo na temo Avsenikov. Kritično je povzel današnje stanje glasbe na slovenskih tleh. Zanj ima vsekakor velik pomen narodna pesem.

Kot pravi, se sam najslabše počuti v pisarni, najbolje pa med ljudmi. Na srečo je zaradi novinarske službe imel možnost srečati se z velikim številom le teh. »Vsak človek nekaj prinese.« Tako je leta 1994 v Velenju med snemanjem oddaje o Kajuhu od gospoda Stropnika, s katerim je sodeloval, izvedel, da v Slovenj Gradcu na Šolski ulici 11 še živi Kajuhova prva ljubezen. Odpravil se je do gospe in tako se je pričelo sodelovanje, sad katerega je knjiga z naslovom Moji edini, ki jo ljubim, ki opisuje ljubezensko zgodbo med Karlom Destovnikom-Kajuhom in Marijo Medvedovo, njegovo prvo ljubeznijo.

Marija, ki živi še danes, prihaja iz dokaj bogate družine, Karel pa je bil revnejši. Njuni poti sta se srečali in za nekaj časa združili. Marija je namreč imela pisalni stroj, edini v Šoštanju, zato jo je Karel prosil, da je njegove rokopise pretipkala, da je pesmi lahko pošiljal v revije. Do julija 1941. leta sta bila skupaj, nato pa je Kajuh odšel med partizane in od takrat se nista videla.

Gospa Marija je na začetku srečanj, kot pravi Ivan Sivec, bila dokaj previdna in ni povsem razkrila zgodbe. Vse rokopise in tudi pisma, ki jih je Kajuh pošiljal Mariji, je shranjevala v rdeči šatuljici. To je potem predala gospodu Sivcu z namenom, da takrat, ko odide iz tega sveta, pisem in rokopisov ne vržejo stran, saj bi se s tem povzročila velika škoda, ampak se gradivo ohrani. Gospod Sivec pa je zanje že poskrbel, saj jih je predal Narodni in univerzitetni knjižnici.

Ivan Sivec je tako bolj ali manj sam razpoznaval, da je bila ta ljubezen nekaj velikega, kajti gospa Marija je bila skromna. Ko mu je pokazala majhno fotografijo, na kateri je bil Karel, je na njeni hrbtni strani prebral: Moji edini, ki jo ljubim za spomin. In tako se je pojavila misel za naslov knjige, v kateri poleg ljubezenske zgodbe, fotografij, pisem in rokopisov, najdemo tudi nekatere Kajuhove neobjavljene pesmi in seveda tudi pesmi, ki so nam že znane.

Prispeval Ana Pisar
Nedelja, 22 Junij 2008 01:49

Karel Destovnik-Kajuh je kasneje imel še dve dekleti, toda tokrat nam je v vednost ponujena zgodba njegove prve ljubezni, katere fotografija opremlja naslovnico knjige. Ta pa je že doživela ponatis. »Karel je bil odličen partizanski pesnik, lirik in zagotovo bi bil tudi odličen pisatelj (sodeč po pismih),« dodaja Ivan Sivec.

Literarni večer z Ivanom Sivcem je tako nekako zaključil pomladna dogajanja v knjižnici, kot je dejala Irena Oder, saj tudi knjižnica 'odhaja na počitnice'. Vsekakor gre pohvala Koroški osrednji knjižnici dr. Franca Sušnika za kvalitetne literarne dogodke in upamo, da bomo v jeseni deležnih novih.

Odlomek iz Kajuhovega pisma Mariji Medvedovi

(vir: http://www.ivan.sivec.net/biografski_romani/moji_edini_ki_jo_ljubim.php)

»Čudna si, in če pomislim, da Te imam tako rad, da Ti svoje ljubezni niti ne morem sam v vsej globini razkriti, se me polašča po Tvojem pisanju silna, brezmejna žalost. To, kar je lačnemu kruh, kar žejnemu voda, kar drevesu sonce in kar življenju zemlja, vse to si zame Ti. Vzemi drevesu sonce, pa boš videla, da ne more brez njega; vzemi življenju zemljo, tisto bogato zemljo, polno sil in moči, pa boš videla, da bo shiralo in zgnilo. In vzemi meni sebe, umrl bom kot drevo brez sonca, kot lačen brez kruha. Telo bi še ostalo, bilo bi kot izsušeno, mrtvo drevo, toda v moji notranjosti bi se vse podrlo in nobena lučka, še tako drobna lučka, ki bi mi svetila v praznoto in temačnost naših dni, ne bi bilo več. Pred seboj imam Tvojo sliko. Na njej si vsa dobra in nežna, iz nje prihaja vame toliko lepih občutkov in toliko sil, da mi je neznosno, če pomislim, da bi moralo biti vsega konec, da ne bi imel prav nikogar več, ki bi mi bil tako dober in ljubeč, kot si mi Ti. Občutek, da bi lahko izgubil najboljšega tovariša, ki me do dna razume in človeka, ki me ljubi in ki ga jaz neizmerno ljubim, me dela zagrenjenega in neznansko potrtega. In prav vsled vseh teh reči, Te ne bi mogel nikdar zapustiti, nikdar ne bi mogel zavreči Tvoje ljubezni in steptati v svojem srcu svojo, kajti ubil bi samega sebe.«